

Ramon.—Que si al poc temps d'ésser al poble el Sindicat heu esment de què complim bé i que el poble ens vol, constituïnt una garantia moral, ell ens farà préstecs sense usura, per tal d'adquirir instrumental, llibres, etc., i així, no haurem de caure a les cobejoses mans dels avars de pagès o ens evitarem d'haver d'ensenyar la seba...

Lluís.—Això fa el Sindicat?

Ramon.—Sí, això i molt més encara. Si al cap de mig, d'un o dos anys de trobar-te al poble, per una o altra raó, no et prova, pel clima, per les aigües, per la dissort que de vegades un té, bo i complint, aleshores escrius a la seva Borsa de Treball, i et cercarà plaça, amb un guany mínim de sis mil pessetes anyals. Si tu, al cap d'un, de dos, de quatre, de sis anys, etc., d'estar allí, tens la malastruga de caure malalt, o bé d'inutilitzar-te pel treball, si t'has inscrit als seus grups d'Invalidesa, cobraràs de la Mutual del Sindicat, mentre no puguis tornar a treballar, cent cinquanta pessetes per cada grup a què pertanyis. Escolta i no em miris així; si d'aquí quatre, sis, deu anys, etc., probablement casat i amb mainada, tu et mors, i estàs inscrit en els grups de Vida de la Mutual del Sindicat, la teva muller i els teus fills ja no patiran misèria perquè cobriran deu anys seguits del Sindicat, els suficients per arranjar-se dignament.

Lluís.—Oh, quina cosa més bella i més gran!

Ramon.—A més, per damunt d'aquests avantatges tan palesos en l'ordre material, el Sindicat dignifica l'estament mèdic de la nostra terra, predicant i exercint sempre, la més acurada companyonia, l'amor, el respecte, la consideració i estima a tots i a cada un dels companys; mira el Reglament del Sindicat, estudia els Estatuts de la Mutual, fulleja en el seu BUTLLETÍ els acords de llurs Assemblees, les juntes i reunions dels seus consells, la història immaculada de tota la seva vida, i veuràs com és la primera, potser l'única organització social de Catalunya, respecta-

da i admirada pertot arreu on és coneguda la seva tan constant com gloriosa gesta.

Lluís.—Així, digues, que hi deuen pertànyer tots els metges!

Ramon.—Tots. I tots els que sortim de la Facultat hem d'engruixir llurs llistes, pel nostre benestar, i pel benestar de la nostra terra; ja que com et deia, el Sindicat, no sols es preocupa del benestar material present i futur dels metges, sinó també de llur dignificació i millorament moral de l'estament; per això, tant s'hi troben els pobres com els rics, els vells com els joves; gairebé tots els de Catalunya i Balears.

Lluís.—Doncs jo, francament, no sabia totes aquestes formoses coses que em dius i crec. Només m'hi havia inscrit per si em tocava la xaripa de tenir de franc el títol. Ara, no; crec i entenc, que essent bona cosa això que fa el Sindicat de sortejar el títol, és més important, i ens convé molt més a tots els que acabem la carrera, d'inscriure'ns a tots els grups d'assegurances, a les altres coses instituïdes que té establertes. Prou, prou, no hi ha pas cap mena de dubte!

Ramon.—Així, em sembla que també ets un convençut de la virtualitat que té per a tots els metges el Sindicat i la Mutual.

Lluís.—Un convençut i un partidari de debò i tant, que no solament el propagaré als companys que ara hem acabat, sinó que també en faré propaganda perquè coneguïn i estudiïn l'organització del Sindicat en els companys que conec del tercer, quart i cinquè curs.

Ramon.—Bé, amic, veus, doncs, com els homes parlant s'entenen?

Lluís.—Sí, amic, tens tota la raó, i perdona la meva supina ignorància; no coneixia el Sindicat.

Després d'acomiar-se durà uns quants dies que tots els metges que aleshores havien acabat la carrera i encara no estaven inscrits al Sindicat, s'hi inscriviren plens de satisfacció i d'esperança.